

3. Осовська Г.В. Менеджмент організацій: навч. посіб. / Г.В. Осовська О.А. Осовський. – К.: Кондор, 2005. – 556 с.
4. Тарасюк Г.М. Планування діяльності підприємства: навч. посіб. / Г.М. Тарасюк, Л.І. Шваб. - К.: Каравела, 2003. - 432с.
5. <http://library.if.ua/book/23/1727.html>

Маслій Наталія Володимирівна,

студентка напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент»
економічного факультету Подільського державного
аграрно-технічного університету,
м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: к.е.н., в.о. доцента Прокопчук Л.М.

ІННОВАЦІЙНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ ЯК СКЛАДОВА СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЄЮ

Інноваційний менеджмент – це комплексна система управління інвестиціями, що вкладаються власниками в розвиток всіх видів інновацій. Вона включає побудову організаційних структур, вибір напрямів інновацій, оптимізацію інвестицій, різні аспекти управління персоналом [1].

Як переконує світова та українська практика, вміле використання всього потенціалу підприємства, раціональна організація та управління ним мають вирішальну роль, особливо в кризових умовах. Нині більшість українських підприємств усвідомила, що необхідні інноваційні, принципово нові методи управління персоналом та організацією в цілому. Інновації необхідні в організаційній, виробничій, фінансовій, науковій сферах, оскільки саме в комплексі вони приносять найефективніший результат. На сучасному етапі загострюється конкуренція і підвищуються вимоги споживачів, тому постійні нововведення можуть стати одним із факторів отримання конкурентних переваг.

Основним завданням інноваційного менеджменту, як складової стратегічного управління організацією, є визначення основних напрямів її науково-технічної і виробничої діяльності в таких сферах: розробка й запровадження нової продукції; вдосконалення й модифікація продукції, яка виготовляється, надання їй більшої оригінальності; зняття з виробництва застарілої продукції; залучення до виробничої діяльності нових ресурсів і нових технологій; освоєння нових методів організації виробництва та праці тощо [2].

Досвід промислово розвинутих країн є взірцем того, як їх підприємства проводять інноваційну стратегію, збільшуючи обсяг виробництва, реалізації та прибутку, підвищуючи продуктивність праці, прискорюючи оборотність вкладеного капіталу, освоюючи і поставляючи на ринок якісно нові види продукції з метою підвищення норми прибутку. Потреба в постійному оновленні асортименту продукції та технології її виготовлення змушує вводити наукові й проектні розробки в систему діяльності підприємств, орієнтуючи їх на прискорення інноваційних процесів. Так відбувається злиття науки, техніки і виробництва в єдине ціле, що породжує нові та прискорює їх. Так, своєчасно затверджена інноваційна стратегія, сприяння діяльності у сфері науки й техніки як органічній частині технологічного та інноваційного процесу, надання першочерговості розвитку і вдосконаленню технологій перетворить підприємство на одне із провідних.

У загальному розумінні інноваційні процеси, що мають місце в будь-якій складній виробничо-господарській системі, є сукупністю прогресивних, якісно нових змін, що безперервно виникають у часі та просторі.

Результатом інноваційних процесів є новини, а запровадження їх у господарську практику визнається за нововведення. Інноваційні процеси започатковуються певними галузями науки, а завершуються у сфері виробництва, сприяючи прогресивним змінам останнього. Первісними імпульсами запровадження новин (нововведень) на підприємствах служать не тільки суспільні потреби й результати фундаментальних наукових досліджень, а й використання зарубіжного прогресивного досвіду в галузі технології та організації виробництва, сучасних форм господарювання. За своїм характером інноваційні процеси, новини й нововведення поділяються на взаємозв'язані види.

В умовах ринкової економіки ефективний розвиток підприємств на тривалу перспективу можливий лише при врахуванні досягнень науково-технічного прогресу. Тому розвиток інноваційної сфери, через яку просуваються у виробництві інноваційні досягнення, є особливо актуальним, оскільки вимагає серйозної уваги та вивчення. Без гнучкого управління інноваціями, яке є рушійною силою його розвитку, неможлива тривала стабільність ефективного виробництва [3, с. 68].

У зв'язку з цим досить гострою є проблема своєчасного просування інноваційних можливостей, концентрації ресурсів, оперативного управління інноваційним процесом при мінімальному ризику від неправильного вибору інноваційного напрямку. Стратегія управління інноваціями має бути складовою загальної стратегії управління розвитком підприємства, а саме питання вибору та оцінки інноваційних стратегій має бути центральним у проблемі тривалого розвитку підприємства.

Отже, для розвитку інноваційного менеджменту на підприємствах України потрібно виконувати наступне:

- розробка планів і програм інноваційної діяльності;
- обґрунтування проектів створення нових продуктів;
- формування і проведення єдиної інноваційної політики в усіх підрозділах організації;
- ресурсне забезпечення інноваційних програм і проектів;
- створення організаційних форм управління реалізацією інноваційних проектів [2].

Список використаних джерел:

1. Вікіпедія. [Електронний ресурс]. Вільна енциклопедія. Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki/Менеджмент>
2. Перша Українська Електронна Бібліотека підручників. [Електронний ресурс]. Федулова Л. І. Менеджмент

Маслій Наталія Володимирівна,

студентка спеціальності 8.03060101 «Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності)» економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Подорожна Т. С.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ БАНКРУТСТВА В УКРАЇНІ

Найважливішим чинником успішної діяльності підприємств на сьогоднішній день виступає її правове забезпечення. Українське законодавство, в тому числі і законодавство про банкрутство, має ряд недоліків та потребує певного реформування.

У наш час банкрутство - невід'ємний елемент ринкової економіки. Система норм, що регламентують відносини, пов'язані з банкрутством являє собою господарсько-правовий інститут, якому властиве з'єднання публічно-правових і приватноправових засад.

Загальні проблеми правового регулювання банкрутства в Україні активно досліджували у своїх наукових працях Р.Г. Афанасьєв, О.М.Бірюков, В.В. Джунь, Б.М. Малига, Б.М. Поляков, В.В. Радзивілюк, О.О. Степанов, М.І. Тітов та ін. Переважна більшість сучасних наукових робіт фахівців та вчених зосереджена на дослідженні фундаментальних засад банкрутства. При цьому проблематика заходів щодо відновлення платоспроможності боржника та напрямів їх реалізації ще не стала предметом усебічного дослідження, а окремі теоретичні розробки носять фрагментарний характер.

Банкрутство є необхідним і дійовим інструментом ринкової економіки. Це власне механізм, за допомогою якого розв'язуються питання щодо неплатоспроможності суб'єкта підприємницької діяльності. Правовою підставою функціонування інституту банкрутства є Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» [1]. Інститут банкрутства також регламентують Конституція України [2], Господарський Кодекс України [3], Цивільний Кодекс України [4] та ряд інших нормативно-правових актів.

Найважливішою проблемою правового регулювання в Україні на сьогоднішній день є досить слабка позиція боржника, подальша діяльність якого повністю залежить від дій кредиторів. Також вищі органи влади ще до відкриття самої процедури банкрутства, наперед визначають долю господарюючого суб'єкта і замість того, щоб проводити певні заходи щодо відновлення платоспроможності, роблять фактично провадження справи про банкрутство формальністю. Вони самі визначають кандидатуру керуючого санацією, її терміни і найважливіші питання, що повинні на ній розглядатися, таким чином проводять свою політику ліквідації боржника, не звертаючи ніякої уваги на його інтереси.

Загалом, рівень розвиненості системи регулювання банкрутства вказує на рівень розвитку ринкових відносин у країні в цілому, на ступінь захисту інтересів боржника у процедурі неспроможності, що дозволяє зробити висновок про ступінь регулювання економіки з боку держави. Сьогодні важливим показником ринкових перетворень, які відбуваються у пострадянських країнах, є наявність розробленого законодавства про банкрутство, яке виконує функції регулятора конкуренції та є дієвим механізмом у розв'язанні проблем заборгованості між суб'єктами господарювання.

Проблеми, що виникають при розгляді справ про банкрутство, обумовлені, насамперед, недосконалістю чинного законодавства про відновлення платоспроможності та наявними колізіями з іншими галузями законодавства, в окремих випадках - недостатнім рівнем кваліфікації суддів, які розглядають цю складну категорію справ, і насамкінець, недобросовісністю, а часом і зловживанням з боку учасників провадження у справах про банкрутство.

Слід визнати, що в Україні процедура банкрутства часто використовується, як частина схеми зміни права власності. З огляду на задеклароване прагнення України стати активним учасником світового співтовариства не можна не враховувати певні принципи побудови правової системи країн учасниць світового господарства, включаючи й законодавство про банкрутство. Серед таких принципів, на думку В. С. Щербини, переважають гласність, публічність, відкритість процедур, підзвітність призначених професійних осіб тощо [3, с. 181]. Критичний перегляд чинного законодавства України про банкрутство, введення згаданих принципів у чинний спеціальний закон, на нашу думку, є необхідним для відповідності чинного законодавства світовим стандартам у цій галузі.

Отже, правове регулювання банкрутства в Україні потребує вдосконалення, зокрема щодо стимулювання усіх учасників процедури банкрутства; на відновлення їх платоспроможності, а не на ліквідацію, як це відбувається тепер. Такі дії сприятимуть збереженню кількості господарюючих суб'єктів, а вони, в свою чергу забезпечуватимуть сталий розвиток економіки і підвищуватимуть добробут громадян.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» від 14.05.1992 № 2343-ХІІ // [Електронний ресурс] : Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2343-12>
2. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // [Електронний ресурс] : Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/annot/254к/96>
3. Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV // [Електронний ресурс]: Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/436-15>
4. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV // [Електронний ресурс] : Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
5. Щербина В. С. Господарське право України: Навч. посібник. - 3-є вид., перероб. і доп. - К.: Юрінком Інтер, 2002.–640с.